

МАЛКАТА КНИЖАРНИЧКА КРАЙ СЕНА

THE LITTLE BOOKSHOP ON THE SEINE

© 2015 by Rebecca Raisin

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

© Надя Златкова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *адаптация на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2017

ISBN: 978-954-28-2488-6

РЕБЕКА РЕЙЗИН

Малката
книжарничка
 край Сена

Превод от английски
Надя Златкова

 ciela

На Клеър Елис

ПЪРВА ГЛАВА

Октомври

Поставих надписа на витрината с натежало сърце.

Всички книги с 50% намаление.

Ако скоро нещата не се оправеха, щеше да го замени надпис „Последна разпродажба“. Самата мисъл беше достатъчна, за да ме накара да потреперя. Когато излязох навън да огледам витрината от тротоара, есенното небе беше обогрено в различни оттенъци на лилавото с оранжеви проблясъци.

Под краката ми пукаха листа с формата на звезди. Насилих се да се усмихна. Една разпродажба нямаше да навреди, а може би щеше да помогне на книжарницата да навакса загубите и да излезе на печалба – от което отчаяно се нуждаех. Наемът ми се беше вдигнал. Собственикът на сградата, мъж на четиридесет и нещо, сладкодумен и с орлов нос, напоследък ме притискаше да плащам повече, а също и да разчистя магазина, защото според него безразборно натрупаните купчини от книги увеличавали риска от пожар. Увеличението на наема обтягаше бюджета ми почти до скъсване. Нещо трябваше да се промени.

Телефонът извъня и лицето ми светна в усмивка. По това време сутринта можеше да е само Ридж. Въпреки че бяхме заедно вече от година, името му все още ме разсмиваше. Но му подходеше, защото той беше един истински човек планина¹. Бях се запознала с майка му – мила и любезна жена, която твърдеше с нежния си глас, че избра

¹ Ридж на английски означава било, планинска верига. – Б. пр.

името му много преди да се появи известният му съименник от „Дързост и красота“². Всъщност тя твърдо настояваше на това и казваше, че въпросният герой от телевизионния сериал изобщо не може да се сравнява със сина ѝ. И аз бях съгласна с нея. Разбира се, и двамата имаха ъгловатите скули на кинозвезди и горещ поглед, който караше много жени да припаднат по тях, но моят човек беше нещо много повече от простия сбор от качества си – обичах го заради ума му толкова, колкото и заради клишираните плочки на корема и мрачния сексапил. А най-хубавото беше, че той ме обичаше заради самата мен.

Ридж беше героят в моята собствена любовна история от *истинския живот* и се връщаше от Канада след един ден. Не го бях виждала седмици и жадувах за него по начин, който ме караше да се изчервявам.

Втурнах се задъхана вътре и вдигнах телефона.

– Книжарницата на ъгъла.

– Това е жената, която познавам и обичам – изрече той с плътния си, дрезгав глас. Сърцето ми подскочи, представяйки си го на другия край на линията, черната му коса и игривите сини очи. Достатъчно беше просто да ми хвърли един многозначителен поглед и краката ми се разтреперваха и оглупяхах от любов.

– С какво си облечена? – попита Ридж.

– Искат ли ти се да знаеш? – Успях да сдържа смеха си, горяща от нетърпение да протакам. Досега връзката ни беше повече от разстояние, отколкото бяхме очаквали, защото той летеше по света заради работата си като репортер. Периодите на раздяла оставяха болка в сърцето ми и вцепененост в дните ми. За щастие, имах книгите си и една или две бурни любовни истории помагаха да не се чувствам самотна.

– Кажи ми или ще се наложи да ти се обадя по скайпа и сам да видя.

² На български името на героя е познато и като Рич. – Б. р.

Погледнах надолу към дрехите си и направих гримаса – черен чорапогащник, черна тясна пола, син плетен пуловер с издърпани нишки и толкова стар, колкото хълмовете на Ашфърд. Не точно отговорът, който Ридж очакваше, или пък начинът, по който исках той да си ме представи след толкова седмици раздяла.

– Онези чорапи, които обичаш и...

Гласът му отново прозвуча с ръмжене:

– *Онези* чорапи? С малките жартиери?

– Точно те. – Облегнах се назад в стола и започнах да си играя с бретона си.

– *Убиваши* ме – изпъшка той. – Направи снимка...

– Не е нужно. Ако си послушен, утре вечер ще обуя червените. – Ухилих се лукаво. Срещите ни след раздяла винаги бяха изпълнени със страст; той беше човек на действието. И имаше късмет, защото само определен тип мъж можеше да ме откъсне от страниците на книгите ми. Когато беше у дома, двамата не се появявахме навън, докато не се наложеше един от нас да отиде на работа. Да обичам Ридж беше откровение, особено в спалнята, където той не бързаше, разтегляйки всяка секунда. Пламнах от желание към него.

Чу се приглушен глас и тихо звънене на телефони. Ридж промърмори нещо на някого, преди да каже:

– Ами, за утре... – гласът му затихна, всяка сричка, изпълнена със съжаление.

Затворих очи.

– Няма да се върнеш, нали? – Опитах се да не въздъхна, но не успях. Притегателната сила на поредното по-важно, по-интересно събитие беше нещо прекалено голямо, за да може да му устои, и напоследък периодите между срещите ни ставаха все по-дълги. Разбирах, че работата му е важна, но го исках целия за себе си, исках да е едно постоянно присъствие в малкия град, в който живеех.

Той изпуфтя.

– Съжалявам, скъпа. В Индонезия става нещо и трябва да замина. Ще е само за седмица-две и след това ще си взема почивка.

Навън листата на дъба бавно се носеха надолу, полюлявайки се леко, докато падаха на земята. Не бях от приятелките, които непрекъснато се оплакват – обаче в моментите като този се изкушавах да стана такава. Ридж бе казал съвсем същото последните три пъти, когато беше отложил идването си. Но винаги се обаждаше някой, който искаше той да тръгне към поредното място на събитието и винаги времето му за почивка се съкращаваше.

– Разбирам – казах аз, опитвайки се да звуча ведро. Понякога ми се струваше, че играя една безкрайна игра на чакане. Винаги ли щеше да е така? – Само ти казвам, че днес следобед имам една много секси среща. – Той си пое шумно въздух.

– Дано да говориш за въображаема среща. – Тонът му беше игрив, но под него прозираше малко ревност. Може би и за Ридж това, че сме разделени, беше точно толкова трудно.

– Един *много* секси книжен любим... макар и не така възхитителен като истинския ми любим – но заместник, докато той се върне.

– Надявам се, че няма да те държи будна цяла нощ или ще отговаря пред мен – заплаши престорено той, а след това продължи по-сериозно: – Темповете ще спаднат малко, Сара. Толкова много искам да съм с теб, че сърцето ме боли. Но в момента, докато съм на свободна практика, трябва да поемам всичко, което се появи.

– Знам. Просто понякога се чувствам малко изгубена. Сякаш някой е натиснал пауза и съм замръзнала на място. – Прехапах устни, опитвайки се да намеря начин да го обясня. – Не е само това, че ми липсваш, разбирам за работата ти – тя е... всичко. Но продажбите в книжарницата намаля-

ват, наемът скочи, всички се занимават с нещо, докато аз си оставам старата Сара.

Бях на същия този кръстопът, когато се запознах с Ридж, и той ме бе очаровал като истински романтичен герой. За известно време това беше достатъчно, защото в крайна сметка не беше ли любовта отговорът на всичко? Но като изключим любовта, животът ми беше малко муден и аз знаех, че това е заради страха ми от промяна. Въпросът не беше толкова дали трябва да изляза извън страниците на книгите си, а може би по-скоро дали не трябва направо да се втурна навън. Да сграбча живота за яката и да го разтърся. Но как?

– Преживя няколко трудни седмици, Сара. Това е. Скоро ще се върна и съм сигурен, че мога да направя каквото е нужно, за да те накарам да забравиш всичко...

При тази мисъл нещо в стомаха ми изпърха. Той наистина щеше да ме накара да забравя всичко, което е извън вратите на спалнята, но след това ще си тръгне и всичко отново ще потече постарому.

Какво точно търсех? Приятелките ми се женеха и раждаха деца. Купуваха къщи и правеха ремонти. Започваха свой бизнес. А моят живот бе спрял. Аз бях интроверт, най-щастлива, когато се криех в сенките на книжарницата си и четях любовни романи, за да минава времето ми между обслужването на някой и друг клиент – но това не ми беше достатъчно. В малкото ни градче в Кънектикът нямаше какво да се прави. И животът тук – тих и спокоен – беше добър, но точно в това беше проблемът, защото *добър* вече не ми беше достатъчно. Испитвах страх, че животът минава покрай мен, защото съм прекалено плаха, за да поема юздите му.

Това, което исках да кажа, беше прекалено неясно дори и за мен. Но вместо да товаря Ридж, промених темата.

– Надявам се знаеш, че когато се върнеш, няма да излезеш от къщи. Телефоните ще бъдат изключени, компют-

рите забравени и единственото, заради което ще ставаме от леглото, е нуждата от храна. – Едно сериозно лудуване из спалнята щеше да е достатъчно, докато откриех какво точно искам.

– Какво ще кажеш аз да се погрижа за храната? – каза той с натежал от желание глас. – И тогава изобщо няма да има нужда да ставаме.

– Обещания, обещания – изрекох задъхано аз. Надявах се това желание никога да не избледнее, сладкото мъчение на очакването.

– Трябва да тръгвам, скъпа. Ще ти се обадя довечера, ако не е прекалено късно, когато се прибера.

– Непременно се обади довечера! Иначе не гарантирам, че любимият от книгата няма да открадне гаджето ти. Той е доста готин, да знаеш.

– Защо ревнувам от измислен герой? – Той се засмя, тихо и секси. – Добре, до довечера. Обичам те.

– И аз те обичам.

Той затвори, оставяйки ме замаяна и малко самотна, като знаех, че няма да го видя на другия ден, както бяхме планирали.

Опитах се да прогоня образа на Ридж от ума си. Ако някой влезеше, щеше да види червенината по бузите ми и да разбере какво точно мисля. Дявол да го вземе за това, че е толкова привлекателен и толкова секси, без дори да се старае.

Скоро заспалото ни градче щеше да се събуди под прозрачната светлина на октомврийското небе. Табелките ще се обърнат на „Отворено“, верандите ще бъдат изметени, местните хора ще тръгнат бавно по улицата. Някои ще влязат в книжарницата, ще се скрият от студа и ще прекарат сутринта си обхванали с ръце димяща чаша горещ чай, четейки в някое от уютните ъгълчета из подобния на лабиринт магазин.

Приятно ми беше да имам място, където клиентите да се отпуснат. Удобството беше важно и ако човек има хубава книга и гореща напитка, какво друго можеше да му трябва, за да направи деня му по-щастлив? По местата за сядане бяха сложени покривки и възглавници. Палтата бързо се закачаха на закачалки, намираше се стол, на коленете се слагаха плетени одеяла и така следващият час или два бяха организирани по най-приятния начин.

Тръгнах из магазина с четка за прах, гъделичкайки книгите, събуждайки ги от дрямката им. Сигурна съм, че веднага щом се обърнех, те започваха да се движат и да си намигат една на друга, сякаш нямаха търпение денят да започне, пръсти от бледа слънчева светлина да се процедят вътре и да паднат върху тях като светлината на прожектори, сякаш казват: *Ето я твоята книга.*

Ами ако се наложеше да затворя, както бе станало с много други магазини в последно време? Болеше ме, като си помислех, че хората пропускаха преживяването в истинска книжарница. Не беше ли много по-хубаво да могат да пристъпят в слабо осветено помещение и да се огледат наоколо, търсейки правилната книга? Да могат да прокарат пръсти по гръбчетата, да усетят прекрасния аромат на стари книги, да ги разтворят и да изправят подгънато ъгълче. Да прочетат оставените от друг бележки в полето или някой подчертан пасаж и да разберат защо дадено изречение или метафора са запленили предишния собственик.

Старите книги имат толкова живот в себе си. Понякога са живели в много домове, а понякога само в един. Били са на самолети, пътували са по слънчеви брегове или са били натъпкани в някоя раница и са били отнесени високо в планината, където въздухът е по-разреден.

Някои са били държани над хладки, ухаещи на рози вани и са се изкривили, а страниците им са станали по-дебели от влагата. Други имаха детински драсканици на страни-

цата с благодарностите – малки пръстчета, търсили място, където да оставят своя следа. Освен това имаше и романи в идеално състояние, такива, които са четени внимателно, използвани са разделители, сякаш собственикът им почти не е разгръщал страниците, толкова не му се е искало да повреди съкровището си.

Обичах ги всичките.

И ми беше трудно да се разделям с тях, въпреки че всичките години в продажбите на книги ме бяха закалили. Трябваше да ги оставям да си отидат и всеки път горещо се молах да ги четат често и с любов.

Миси, най-добрата ми приятелка, казва, че съм напълно побъркана и че прекарвам прекалено много време сама в полумрака на книжарницата си, защото вярвам, че книгите ми говорят. Тиха въздишка, когато се протягат в подвързиите си на зазоряване, тихо тананикане, докато очакват някой клиент наблизко до тях да прокара пръсти по корицата им, изкушавайки ги да разтворят страниците си за поздрав. Книгите са придирчиви, когато става въпрос за собствениците им, и издават определен звук, почти незабележимо жужене, когато се приближава правилният човек. Повечето хора не знаят, че книгите ни избират тогава, когато най-много имаме нужда от тях.

Отвън вятърът се усили, събирайки листата, завърташе ги и ги издухваше на вълни по улицата. Потривайки ръце, за да ги стопля, аз се запътих към читалнята и добавих дърва в огъня. С всеки ден времето ставаше по-студено и прашенето на горещите въглени беше приятно, успокояващо като прегръдка.

Подредените в два реда книги в читалнята не се продаваха, а всеки, който искаше, можеше да ги разглежда и да им се наслаждава. Те бяха любимите ми, тези, с които не можех да се разделя. Бях получила като подарък огромна колекция от човек, чиято съпруга бе починала – жена, коя-

то толкова приличаше на мен в слабостта си към книгите, че сякаш все още беше тук. Колекцията ѝ – важна част от живота ѝ – продължаваше да живее дълго след като тя си бе отишла. Тези книги винаги щях да пазя грижливо.

Когато се върнах отново в предната част на книжарницата, улицата започваше да се оживява. Пред магазините сновяха собствениците им и разговаряха с подранили купувачи или изнасяха табели, рекламиращи стоките им. Лил, приятелката ми от Джинджифиловото кафене, ми помаха. Беше в напреднала бременност и големият ѝ корем ме накара да се усмихна. Отворих вратата и вятърът развя косата ми назад и разтвори страниците на книгите.

– Не се преуморявай! – извиках аз. Лил щеше да роди в близките дни, но настояваше да работи. Времената бяха трудни за всички ни, но тя твърдеше, че иска да сложи нещата в ред, преди да си вземе отпуск. Свиване на гнездо, така го наричаше най-добрата ѝ приятелка и единствена служителка СиСи.

Лил отметна дългите руси къдрици от лицето си.

– Ако се отпусна още малко, ще заспя! Освен това как ще оцелееш без дозата си шоколад? – Вятърът донасяше думите ѝ до мен в приятна бърканица.

– Права си – съгласих се аз. – Ще дойда веднага щом стомахът ми закърори.

Беше истинско мъчение да работя срещу кафенето и уханието на темперирани шоколад или ароматът на прясно изпечен хляб да се носят към книжарницата ми. Пресичах улицата и настоявах да ме нахранят, разполагайки се лениво на дивана им, докато те се стрелкаха наоколо, сбъдвайки всички мои мечти. Момичетата от кафенето бяха добри приятелки и често ме смущаваха метафорично в гърба, когато мислеха, че трябва да излезе от уюта на книжарницата си и да опитам нещо ново, като любовта например.

Знаейки, че аз самата няма да направя нищо, те ме бяха запознали с Ридж. Когато го видях за първи път, не можех да разбера защо един важен репортер от Ню Йорк ще се интересува от момиче от някакво незначително градче. Не че според мен не бях достатъчно добра, а по-скоро защото начинът ни на живот беше толкова различен и хората като него бяха рядкост в Ашфърд.

Приятелките ми не мислеха така и *буквално* ме избутаха в прегръдките му по време на партито вечерта на ужасното фиаско с мускулестия мъж. Не казвам, че това бе моментът, в който се влюбих в него – с лице, притиснато към слабините му, след „падането“ ми на неравната веранда, но ако го направех, нямаше да съм много далече от истината. Така наречените ми приятелки бяха нагласили цялата вечер, включително и онези „ох, извинявай“ ръгвания в гърба от страна на Лил, така че аз да залитна тромаво към Ридж, приземявайки се на колене на нивото на ханша му. Дишането ми бе станало неравномерно, когато пуловерът му се вдигна нагоре, а дънките се плъзнаха надолу, давайки ми прекрасна възможност да разгледам дълбокото „V“ на коремните му мускули, което се бе открило пред мен. Устните ми, само на няколко сантиметра от мургавата му плът, преди той да ме вдигне, преди почти да съм облизала кожата му, за да усетя вкуса ѝ. Имах странното, изгарящо желание да проверя какъв е ароматът му. Ето това причинява на едно момиче прекаленото четене на любовни романи.

Споменът за онази вечер все още ме кара да се изчервявам, защото това изобщо не беше характерно за мен. Искам да кажа, представяте ли си, ако *наистина* бях прокарала език по кожата му? Ридж щеше да избяга още преди да са сервирали предястието. Но така ми подейства той – накара ума ми да блокира, а тялото ми да действа по своя собствена воля, включвайки хиляда възможни сценария, които никога не бих си представила с който и да било друг мъж. В онзи

момент научих, че загубата на дар слово от любов наистина съществува.

Бурният смях на Лил ме върна към действителността.

– Доскоро. Ще те чака шоколадово суфле с твоето име върху него.

– Можеш да изкушиш и самия дявол! – пошегувах се аз и ѝ помахах, преди да се върна в топлата книжарница.

Електронната ми поща изпиука и аз се втурнах да видя кой ми пише. Ето колко вълнуващ беше животът ми без Ридж – един имейл беше достатъчен, за да ме накара почти да тичам, а това казваше много. Тичах само ако ставаше въпрос за шоколад, а дори и тогава по-скоро вървах бързо.

Sales@littlebookshop.fr

Софи, скъпата ми приятелка от Париж. Тя притежаваше „Имало едно време“, известна книжарница на брега на Сена. Преди доста време се бяхме запознали в книжния ми блог и започнахме да си споделяме радостите и скърбите на живота в една книжарница. Тя беше мила и очарователна и обожаваше книгите толкова, колкото и аз, вярвайки, че са преносима магия и балсам за душата.

Отворих имейла и започнах да чета.

Ma chérie,

Не мога да остана нито ден повече в Париж. Знаеш ли, Ману не просто разби сърцето ми, а го изтръгна от гърдите ми и го стъпка. Дните са безкрайни и не мога да си поема дъх. Той минава покрай книжарницата, сякаш нищо не е станало. Имам предложение за теб. Моля те, обади ми се веднага щом можеш.

*С обич,
Софи*

Горката Софи. Беше ми разказала всичко за голямата ѝ любов с блестящия младеж на двадесет и нещо, който често

идвал в книжарницата ѝ и цитирал известни поети. Беше любов от пръв поглед, но тя често се тревожеше, че той се заглеждал в други жени. Дори и когато стискала ръката му, докато се разхождали по калдъръмените улички на Париж, той хвърлял възхитени погледи на всяка жена, която прощу-молявала край тях с дрехата си.

Писах ѝ един кратък отговор, казвайки ѝ, ако може, веднага да ми звънне по скайпа. След секунди компютърът ми примигна, оповестявайки повикването.

Лицето ѝ се появи на екрана – кестенявата ѝ коса в елегантен кок, устните ѝ в тъмнорозово. Може и да беше обзета от мъка, но по вида ѝ изобщо не си личеше. Французите умееха някак винаги да изглеждат спокойни и уверени, независимо от това какво се случва в сложния им живот.

– Скъпа – каза тя, кимвайки ми. – Той е един донжуан, един Казанова, един... – Тя търсеше нещо друго, с което да го нарече, когато гласът ѝ секна. – Среща се с момичето от съседния магазин! – Очите ѝ горяха, но лицето ѝ оставаше спокойно.

– Кое момиче? – ахнах аз. – Онова от цветарницата?

Софи поклати глава.

– От другата страна, момичето от магазина за сирене – направи гримаса тя. Бях чувала толкова много за хората във или около живота на Софи, че ми беше лесно да си припомня съседите ѝ.

– Жизел? – изрекох невярващо аз. – Тя не беше ли сгодена – мислех, че сватбата ще е съвсем скоро?

Очите на Софи се разшириха.

– Развалила годежа и разказва на целия свят, че Ману ѝ е направил предложение и сега ще живеят заедно, и веднага ще опитат да имат деца...

Ръката ми се стрелна към устата.

– Деца! Няма да направи това, нали? – Софи беше към края на четиридесетте и деликатно беше поставила въпроса

за това да има дете от Ману, но той бе отказал решително, защото не искал деца.

Звънчето на книжарницата ѝ издрънча, лицето ѝ се изопна и Софи се наведе по-близо до монитора и прошепна:

– Клиент... – Тя се обърна със сияйна усмивка и заговори на бърз като картеница френски на човека, който не се виждаше на монитора. – И така – продължи тихо тя. – В целия квартал шушукат тайно за любовния триъгълник и, за мое съжаление, ми се присмиват. По-възрастната жена, която е измамена от по-млад мъж.

Прииска ми се да мога да се наведе през монитора и да я прегърна. Въпреки че успяваше да запази изражението си спокойно, Софи не можеше да скрие безжизнения си поглед и това, че всеки момент от очите ѝ можеше да потекат сълзи. Сърцето ми се късаше, като си помислех, че Ману е бил способен да се отнесе така коравосърдечно с нея. Тя му бе вярвала и го бе обичала безрезервно.

– Никой не ти се присмива, уверявам те – казах аз. – Ако говорят за някого, то ще е за Ману, и ще казват, че е направил огромна грешка.

– Не, не – засмя се горчиво тя. – Той ме направи на глупачка. Просто не мога да гледам, когато лудува с нея по улицата и двамата хвърлят погледи към книжарницата, сякаш се надяват да ги видят. Прекалено жестоко е. – Софи вдигна ръка и се обърна по посока на един глас. Каза *au revoir* на клиента и се завъртя, за да застане с лице към мен, но след секунда или две звънчето отново издрънча. – Имам предложение за теб и искам наистина да помислиш по него. – Тя вдигна вежди. – Или поне да ме изслушаш, преди до кажеш „не“. – Погледът ѝ ме изгаряше, докато се чудех какво би могло да е това предложение, без да мога да измисля нищо. Софи помахна на влезлите клиенти и завъртя монитора си подалече от тях.

– Какво? – попитах аз с притеснена усмивка. – Какво точно предлагаш?

Тя издиша силно, после се засмя.

– Размяна на книжарници. Ти идваш и ръководиш „Имало едно време“, а аз ще поема „Книжарницата на ъгъла“.

Ахнах и челюстта ми увисна.

Софи продължи, като единственото, което издаваше, че спокойствието ѝ е престорено, беше лекото треперене на ръцете ѝ, когато жестикулираше.

– Винаги си казвала, че много искаш да посетиш града на любовта – и ето го твоя шанс, скъпа приятелко. След уроците ни по френски си напълно способна да говориш достатъчно, за да се справяш. – Думите на Софи се сипеха в отчаян поток, а първоначалното ѝ спокойствие бе изчезнало. – Ще ми спестиш много болка. Искам да съм на място, където никой не ме познава и няма *никакъв* шанс за любов.

Опитах се да скрия усмивката си при тези думи. Бях казала на Софи колко лишен от необвързани мъже е Ашфърд и как животът ми е бил почти несъществуващ, преди Ридж да се появи в града.

– Софи, искам да ти помогна, но и така едва успявам да задържа книжарницата... – Опитах се да спечеля време, прокарвайки пръсти през косата си и прекалено дългия си бретон, който покриваше веждите. Можеше ли това да се получи? Как всяка от нас щеше да ръководи бизнеса на другата, финансовата страна, логистиката? Освен това имах и онлайн магазин и доставях книги, които трудно се намираха – как Софи щеше да продължи това?

Умът ми не побираше всички подробности, да не говорим за факта, че да оставя книгите си щеше да е равносилно на това да оставя дете. Обичах книжарницата си като живо същество, истински приятел, който винаги е до мен. А и никога не се бях отдалечавала много от Ашфърд, да не говорим за пътуване със самолет – просто не можеше да се случи.

– *Моля те* – каза Софи с истинска болка в гласа. – Помисли си. Ще уточним подробностите и ще се погрижа всичко това да си струва за теб. А и знаеш, че съм добра с цифрите и ще оправя продажбите. – Очите ѝ се замъглиха от сълзи. – Трябва да се махна, Сара. Ти си единственият ми шанс. Коледа в Париж е в списъка ти с желанията...

Списъкът с желанията ми. Един набързо надраскан лист, пълен с неща, които мислех, че никога няма да направя. Коледа в Париж – голите дървета на левия бряг, покрити със сняг, булевард „Сен Жермен“ с проблясващи цветни светлини. Селцето на Дядо Коледа в Латинския квартал. Множество коледни базари, из които да се разхождам, увита с дебели шалове и ръкавици, и Ридж до мен, докато търся съкровища. Бях прекарала много дни, настанена удобно в собствената си книжарница, преглеждайки мемоари или пътеводители за Париж, потънала в мечти за невъзможното... *един ден*.

– Само ако знаеше как страдам тук, скъпа моя – продължи Софи. – Не е само Ману, а всичко. Изведнъж вече не мога да се справям. Сякаш някой е натиснал някакво копче и съм останала без сили. – Тя присви очи и ги затвори, опитвайки се да спре сълзите си.

Въпреки че проблемът на Софи беше различен от моя, тя беше изпаднала в паника, също като мен. Може би една нова възможност и ново място ще помогнат и на двете ни. Обаче идеята на Софи да вдигне продажбите ми беше смешна – тя нямаше представа колко миниатюрен град е Ашфърд.

– Да разменим книжарниците си... – изрекох аз, а идеята вече придобиваше форма. Можех ли просто да замина? А приятелите ми, животът ми, книгите ми? Страхът ми от промяна? А Ридж, той какво щеше каже за това? Но животът ми... в него липсваше нещо. Дали това можеше да е решението?

Париж. Градът на любовта. Целият пълен с богата литературна история.

Малка книжарница на брега на Сена. Имаше ли нещо по-приятно?

Една книга тупна на пода до мен и над нея затанцуваха бляскави прашинки. Протегнах шия, за да видя коя е.

Париж: Литературен пътеводител.

Това знак ли беше. Дали книгите ми искаха да отида?

– Добре – казах аз, без да мисля повече. – Съгласна съм.